

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ

ἐκεῖνος καὶ ἐπιπλεῖον ἀρνούμενος τὰ πρῶτα ὕστερον
 ὡμολόγησε καὶ φέρων τὸ κλαπὲν ἀπέδωκε. προεῖπε δ' ἂν
 καὶ τῶν συνόντων παίδων περὶ ἐκάστου οἷος ἀποβήσεται
 10 ὡς καὶ περὶ τοῦ Πολέμωνος οἷος ἔσται, ὅτι ἐρωτικὸς ἔσται
 καὶ ὀλιγοχρόνιος, ὅπερ καὶ ἀπέβη. καὶ ποτε ἐμοῦ Πορφυ-
 ρίου ἤσθετο ἐξάγειν ἐμαυτὸν διανοουμένου τοῦ βίου· καὶ
 ἐξαίφνης ἐπιστάς μοι ἐν τῷ οἴκῳ διατρίβοντι καὶ εἰπὼν μὴ
 εἶναι ταύτην τὴν προθυμίαν ἐκ νοεράς καταστάσεως, ἀλλ'
 15 ἐκ μελαγχολικῆς τινος νόσου, ἀποδημῆσαι ἐκέλευσε.
 πεισθεὶς δὲ αὐτῷ ἐγὼ εἰς τὴν Σικελίαν ἀφικόμην Πρόβον
 τινὰ ἀκούων ἐλλόγιμον ἄνδρα περὶ τὸ Λιλύβαιον διατρίβειν·
 καὶ αὐτὸς τε τῆς τοιαύτης προθυμίας ἀπεσχόμεν τοῦ τε
 παρῆναι ἄχρι θανάτου τῷ Πλωτίνῳ ἐνεποδίσθη.

12. Ἐτίμησαν δὲ τὸν Πλωτῖνον μάλιστα καὶ ἐσέφθησαν
 Γαλιηνός τε ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ τούτου γυνὴ Σαλωνίνα.
 ὁ δὲ τῇ φιλίᾳ τῇ τούτων καταχρώμενος φιλοσόφων τινὰ
 πόλιν κατὰ τὴν Καμπανίαν γεγενῆσθαι λεγομένην, ἄλλως
 5 δὲ κατηριπωμένην, ἠξίου ἀνεγείρειν καὶ τὴν πέριξ χώραν
 χαρίσασθαι οἰκισθείσῃ τῇ πόλει, νόμοις δὲ χρῆσθαι τοὺς
 κατοικεῖν μέλλοντας τοῖς Πλάτωνος καὶ τὴν προσηγορίαν
 αὐτῇ Πλατωνόπολιν θέσθαι, ἐκεῖ τε αὐτὸς μετὰ τῶν
 ἐταίρων ἀναχωρήσειν ὑπισχνεῖτο. καὶ ἐγένετ' ἂν τὸ βού-
 10 λημα ἐκ τοῦ ῥάστου τῷ φιλοσόφῳ, εἰ μὴ τινες τῶν συν-
 ὄντων τῷ βασιλεῖ φθονοῦντες ἢ νεμεσῶντες ἢ δι' ἄλλην
 μοχθηρὰν αἰτίαν ἐνεπόδισαν.

13. Γέγονε δ' ἐν ταῖς συνουσίαις φράσαι μὲν ἱκανὸς
 καὶ εὐρεῖν καὶ νοῆσαι τὰ πρόσφορα δυνατώτατος, ἐν δέ
 τισι λέξεσιν ἀμαρτάνων· οὐ γὰρ ἂν εἶπεν “ἀναμιμνήσκε-
 ται”, ἀλλὰ “ἀναμνημίσκεται”, καὶ ἄλλα τινὰ παράσημα
 5 ὀνόματα ἃ καὶ ἐν τῷ γράφειν ἐτήρει. ἦν δ' ἐν τῷ λέγειν ἢ
 ἔνδειξις τοῦ νοῦ ἄχρι τοῦ προσώπου αὐτοῦ τὸ φῶς ἐπιλάμ-